

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 13958/2022
08.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6326/21 од 20.04.2022. године, у седници одржаној 08.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6326/21 од 20.04.2022. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизија тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6326/21 од 20.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 8294/19 од 20.09.2021. године, ставом првим изреке одбијен је предлог тужене за прекид поступка у овој правној ствари. Ставом другим изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском тужиоца од 01.09.2020. године. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете за период од јуна 2017. године до децембра 2019. године исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединог износа до исплате, како је то ближе одређено тим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 102.750,00 динара са законском затезном каматом од дана када се стекну услови за извршење до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на досуђени износ трошкова парничног поступка исплати законску затезну камату од дана пресуђења до дана када се стекну услови за извршење. Ставом шестим изреке, ослобођен је тужилац обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6326/21 од 20.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да у овом случају нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), пошто не постоји потреба разматрања правних питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити новог тумачења права, већ се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање. Предмет тражене правне заштите тужиоца је накнада штете по основу неисплаћених додатака за негу и помоћ у периоду од јула 2017. године до децембра 2019. године закључно. Према утврђеном чињеничном стању коначним решењем Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања – Одељење у Приштини од 20.11.1998. године тужиоцу је као цивилном инвалиду рата прве групе са 100% инвалидитета признато право на додатак за туђу негу и помоћ средњег степена почев од 01.11.1997. године па надаље, све док испуњава законом прописане услове. У утуженом периоду тужена није исплаћивала тужиоцу накнаду за туђу негу и помоћ упркос постојању средстава за те намене. Стога су нижестепени судови усвојили тужбени захтев применом члана 172. Закона о облигационим односима – ЗОО у вези члана 10. Закона о правима цивилних инвалида рата („Службени гласник РС“, бр.52/96), чланова 28. и 40. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца („Службени лист СРЈ“, бр. 24/98, 29/98 и 25/00 – УС и „Службени гласник РС“, бр. 101/05 – др. закон, 111/09 – др. закон и 50/18), који је био на снази све до ступања на снагу Закона о правима бораца, војних инвалида, цивилних инвалида рата и чланова њихових породица („Службени гласник РС“, бр.18/20 од 03.03.2020.године), на који се ревизија позива и члана 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

Побијана другостепена пресуда не одступа од судске праксе у погледу примене одредбе материјалног права како када је реч о праву тужиоца на исплату доспелих месечних износа који су предмет његовог потраживања, који тужиоцу нису исплаћени незаконитим и неправилним радом органа тужене (члан 172. став 1. Закона о облигационим односима - ЗОО), тако ни у погледу затезне камате на доспеле неисплаћене износе, јер проузрокована штета доспева даном њеног настанка (члан 186. ЗОО).

Чињеница да је тужилац пропустио да достави оригинале решења о признању наведеног права, већ је доставио копију истих, без клаузуле правноснажности и извршности, је без утицаја јер је коначним решењем Министарства за рад, борачка и социјална питања – Одељење у Приштини дана 20.11.1997. године, поништено претходно донето решење и тужиоцу истовремено признато право на додатак за негу и помоћ од стране другог лица трећег степена, у месечном износу од 46% од месечног

износа личне инвалиднине прве групе почев од 01.11.1997. године па надаље трајно све док испуњава законске услове.

С обзиром на изложено, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање посебној ревизији предвиђеној чланом 404. став 1. ЗПП, па је на основу става 2. истог члана Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије тужене на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези одредбе члана 403. став 2. ЗПП па је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 2. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-првним споровима, ако вредност спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају тужба ради накнаде штете је поднета 09.04.2019. године. Поднеском од 01.09.2020. године, тужилац је коначно определио тужбени захтев на износ од 1.231.108,60 динара. Тако означени износ не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења па ревизија није дозвољена.

Имајући у виду изнето, на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић